

LBRIS

We know  
books

SUSANNA CRAIG

*În căutarea iubirii*

Traducere din limba engleză  
Elena Macoviciuc

**LITERA**

București

## Capitolul 1



În toți cei treizeci și doi de ani de viață ai Amandei, mama ei o atenționase mereu să aibă grijă pe unde pășește.

Nu că tânăra ar fi fost deosebit de stângace, poate cu excepția verii când împlinise doisprezece ani și când, în numai câteva săptămâni, se înălțase mai mulți centimetri. Atunci, atât croitoreasa, cât și instructorul de dans fuseseră exasperați din cauza lipsei sale de eleganță.

Nu, stângăcia pentru care își făcea griji mama ei era de tip social. Se purta Amanda cum trebuie? Spunea lucrurile potrivite oamenilor potriviți? Atrăgea îndeajuns de mult atenția?

Amanda fusese mereu cam prea curioasă și prea îndrăzneată pentru gustul mamei.

Unii sperau, ca, de altfel, și Amanda, ca mama ei să se relaxeze după ce, la 19 ani, tânăra primise și acceptase o mult râvnită cerere în căsătorie din partea contelui de Kingston. Dacă nu o făcuse în acel moment, atunci cu siguranță când își spusese jurămintele în catedrala St. George, în fața a sute de oameni. Sau după ce născuse moștenitorul contelui și încă un copil.

Însă chiar dacă mama ei nu mai folosise acea expresie o perioadă, o reluase după ce Amanda devenise o văduvă tânără și eligibilă.

Cu toate că-și iubea mama, Amanda nu suporta să i se spună să aibă mereu grijă la următorul pas. Să fie mereu atentă însemna să-și facă mai multe griji pentru gândurile altora, decât pentru ale ei. Să se facă mică, să-i fie frică să ocupe spațiu. Să privească mereu în jos, nu înainte.

Însă cine n-ar fi preferat să se uite în sus, când soarele glorios de iunie strălucea pe cerul azuriu, presărat cu nori albi pufoși, atât de umflați și de veseli, că păreau să fi fost puși pe pânza lumii de către un puști entuziast de cinci ani?

Fără să-i pese de pericolul bârfelor sau al pistruiilor, Amanda își îndreptă fața spre soare și se desfătă în căldura lui, privind cum lumina

și umbrele dansau peste pleoapele ei, într-un cadril cu nuanțe roz. Sunetele și mirosurile de pe Bond Street o învăluiră ca un râu zgomotos, care curgea în jurul unei pietre. În mână avea un colet, o copie a tratatului de geometrie al lui Pascal, în franceză, și îl ținea atât de strâns, că unul din colțuri îi intra în coaste. Inspiră adânc și...

O lovitură puternică în umărul stâng și un cot o scoaseră din momentul de visare. Bărbia i se duse în față, iar ochii i se deschiseră brusc, în timp ce cartea împachetată în hârtie îi zbură din mâini. Înainte să-l vadă mai bine, bărbatul care o lovisese peste braț dispăruse deja în mulțime.

Servitorul care o acompaniase în această ieșire, la insistențele mamei, deoarece Amanda era de părere că o văduvă putea să se ducă singură la librărie, o urma de la o distanță respectuoasă. Acum o luă înainte și l-ar fi urmărit pe vinovat, dacă Amanda nu l-ar fi direcționat, cu mișcări tremurânde, să salveze pachetul, care aterizase pe asfalt, la câțiva metri depărtare. Cartea pe care o cumpăraseră pentru ziua de naștere a lui Jamie era în pericol de a fi lovită și aruncată în noroi.

Chiar înainte ca pachetul să aibă parte de o soartă rușinoasă pe un morman aburind, lăsat în urmă de o căruță, servitorul îl ridică. O clipă mai târziu, era din nou în mâinile ei mici, acoperite de mănuși, hârtia fiind ruptă într-un colț, iar ața care o lega fiind slăbită, dar în continuare înnodată. Pachetul nu suferise daune reale.

– Mulțumesc, Lewis. Mulțumesc.

Strânse din nou cartea la piept, fără să-i pese de murdăria de pe ea.

– Îmi pare rău că n-am reușit să-l prind pe individul care v-a tratat cu atâta lipsă de respect, milady.

O roșeață, provocată parțial de furie, parțial de rușine, se întinse pe obrajii lui tineri, până la marginile perucii pudrate, contrastând în mod neplăcut cu portocaliul ruginiu al uniformei sale.

– Doamna West o să mă tragă de urechi.

Privirea Amandei se îndreptă în direcția în care o luase străinul, dar acesta bineînțeles că dispăruse de mult timp. Nu-l văzuse decât o fracțiune de secundă, doar spatele hainei cenușii și pălăria. Zeci de gentlemen care se plimbau pe strada aglomerată erau îmbrăcați la fel.

– Sunt sigură că-a fost doar un accident, Lewis. Nu aveam de ce să mă opresc în mijlocul forfotei ăsteia.

Mulțimea încă își vedea de drum în jurul lor, fără să fi observat incidentul.

– Dar cred că e mai bine ca mama să nu afle ce s-a întâmplat. Acum hai să ne îndreptăm spre casa Bartlett, ce zici?

Lewis se uită spre pachet. Dacă l-ar fi cărat el, cum era, de fapt, de datoria lui, mai mult ca sigur că trecătorul n-ar fi reușit să i-l zboare din mâini la fel de ușor cum o făcuse cu Amanda. Dar tânăra îl refuzase când ieșise din magazin cu cartea și nu-i răspunse nici acum, când își repetase mai încet oferta. Tânărul făcu o plecăciune.

– Cum doriți, milady.

Departe de Bond Street, mulțimea se rări și, cu toate că străzile din Mayfair nu erau goale, erau destul de liniștite cât să poți auzi cântecul păsărilor din copaci. Din când în când, aerul era străpuns de strigătele vesele ale copiilor, care abia puteau fi ținuti în frâu, în camerele ale căror ferestre fuseseră deschise, ca să intre aerul proaspăt al dimineții.

În timp ce-și mișcă umărul care o durea, Amanda încetini, dar nu se mai opri. Își pierduse puțin din bucuria de a se desfăta la soare. Poate avea să facă asta mai târziu, în izolarea grădinii de la casa Bartlett, în timp ce băieții își făceau proiectul despre albine.

Dar, mai întâi, voia să se întâlnească cu menajera și să vorbească cu ea despre meniurile săptămânii, dacă nu făcuse deja mama asta. Apoi avea niște invitații la care voia să răspundă, dacă mama nu o făcuse deja în numele ei. Și, bineînțeles, George, lordul Dulsworthy, promisese c-o să-i facă o vizită azi, iar mama mai mult ca sigur că era încântată de această idee...

Un oftat înfundat o copleși pe Amanda și mai mult. Cum ajunsese în situația asta?

Când sosiseră la casa Bartlett, se opri ca să se adune, în timp ce Lewis i-o luă înainte, pe scări. În timp ce-i deschise ușa, tânăra urcă scările, privind cum vârfurile ghetelor ei decupate, din piele maro, apăreau de sub fustă și aterizau perpendicular pe tiv.

Înăuntru era liniște. O liniște tulburătoare, având în vedere că acolo locuiau doi băieți.

Majordomul Matthews se apropie și-l muștră pe Lewis din priviri, apoi întinse mâna după pachetul din mâna Amandei. Însă, înainte să ajungă la ea, mâna îi căzu într-o parte și mișcarea se

transformă într-o plecăciune. Probabil Lewis îi comunicase, prin cuvinte sau gesturi, că ajutorul nu avea să fie bine-venit.

– Doamna West și-a cerut ciocolata caldă de dimineață acum nici un sfert de oră, milady, raportă Matthews.

Mama stătea mai mult în pat? Foarte bine.

– Și băieții?

– Sunt în salon, cu instructorul de scrimă, milady.

– A, e deja... marți?

Majordomul aproape zâmbi.

– Nu, milady. Când a venit domnul Jacobs, a spus că lordul Dulsworthy a cerut această schimbare.

„Aha.“ Nu c-ar fi deranjat-o faptul că George avea un cuvânt de spus în creșterea fiilor ei. Doar testamentul soțului ei îi nuse pe amândoi custozii acestora. Și în primele luni după ce devenise văduvă, fusese recunoscătoare să aibă un prieten ca lordul Dulsworthy, căruia putea să-i ceară sfatul când avea întrebări. Îi fusese recunoscătoare și mamei ei, care venise valvârtej în casa Bartlett și preluase controlul, astfel că Amanda se concentrase pe băieții ei, care jeleau.

Dar lunile se transformaseră în ani. Aproape trei. Și deși contesa de Kingston era perfect capabilă să se ocupe singură de lucruri, în timp, oamenii păruseră să uite de asta.

Uneori, chiar și Amanda mai uita.

– Domnul Jacobs a spus cumva de ce...?

Se opri, păstrând întrebarea pentru mai târziu. Poate pentru domnul Jacobs sau pentru George, când venea în vizită.

– Mulțumesc, Matthews. Te rog frumos s-o trimiți pe doamna Hepplewythe în camera de zi.

Dacă mama se trezise târziu, atunci meniurile nu fuseseră încă decise, iar Amanda putea să se bucure în sfârșit de o săptămână fără...

– Sigur că da, milady. O să-i spun imediat ce iese din camera doamnei West.

Amanda nu făcu nici un gest de dezamăgire, nu se strâmbă și nici măcar nu dădu din cap, deși era tentată. Așa cum îi tot reamintea mama ei, servitorii vedeau tot și știau și mai mult. Prin urmare, trebuia să fie atentă în preajma lor.

Uneori, se întreba dacă n-ar fi fost mai bine să-și arate frustrarea.

Îi făcu semn lui Matthews, apoi urcă scările spre aripa ei din spatele casei, trecând prin dormitorul său, cu perdele galbene vesele și tapetul floral. Își dădu jos mantaua, boneta și mănușile în camera cu garderoba. Apoi ajunse, în sfârșit, în micul ei salon, în care se aflau un divan acoperit cu catifea, un scaun lângă o masă de marmură și biroul ei. Se așeză la biroul elegant, aflat între două ferestre înalte, cu vedere spre grădină.

Micul teanc de invitații se afla în continuare în mijlocul lui. Cel puțin mama nu-și permisesese să scrie ea răspunsurile, încă. Cu toate acestea, îi spusese foarte clar că, după părerea ei, trebuia să le refuze.

Dar de ce era Amanda nevoită să continue să-și limiteze interacțiunile sociale? Nu mai era în perioada de doliu. Mai mult ca sigur că nimeni n-ar fi considerat că era nepotrivit din partea ei să petreacă o seară la teatru cu familia Hurst!

De data asta, îi scăpă un oftat, însă tăcerea din cameră îl absorbi.

James Bartlett, defunctul conte de Kingston, care fusese cu douăzeci de ani mai mare decât ea, fusese un domn tăcut, pasionat de cărți, care evitase, în general, frivolitățile. Deși murise de trei ani, Amanda nu avusese ocazia să descopere nici una dintre presupusele libertăți pe care și le-ar fi putut permite o văduvă cu statutul ei.

Pentru că acum mama era cea care sorta corespondența. Și mama decisese că singura invitație pe care era decent să o accepte era cea din vârful teancului, și anume invitația la balul lordului Dulsworthy. Pentru că George era un prieten vechi și tutorele băieților. Pentru că mereu se purta cuviincios. Pentru că toată lumea știa că, într-o zi, voia s-o facă pe Amanda...

Destul cu asta.

Tânăra puse pachetul de la librărie peste invitație și apăsă puțin, ca și cum ar fi încercat să sufoce biletul împăturit. Prefera să se gândească la comoara pe care o găsisese și să-și imagineze sclipirea din ochii lui Jamie când avea s-o primească.

Aruncă o privire pachetului și-și aminti de lovitura puternică peste braț. Parcă vedea cartea zburându-i din mână, învârtindu-se în aer și apoi pierzându-se pe jos, printre picioarele trecătorilor. Trasă, tulburată, ambalajul rupt și atinse sfoara uzată cu care era legat. Oare căzătura afectase copertile cărții? Nu exista decât

un singur mod să afle. Căută un briceag pe tavă, tăie sfoara și îndepărtă hârtia maro, dezvăluind o carte mică, acoperită în piele verde.

Își imaginează degetele lungi și pătate de cerneală ale vânzătorului întinzându-i volumul subțire. Dar coperta cărții nu era albastră...?

Se aplecă să ridice cartea cu copertă verde, timp în care își ținu respirația. Oare se înșelase? Pentru o clipă, în timp ce răsfoi cartea, fu liniștită de ce văzu. Fraze în franceză. Numere.

Dar, în timp ce trecea cu repeziciune peste pagini, observă din ce în ce mai multe lucruri ce nu aveau ce să caute într-un tratat despre matematică. Avea în mână... oare era... o carte de bucate? Părea să fie plină cu rețete pentru prăjituri elaborate, deși toate cunoștințele ei despre copt veneau doar din faptul că mânca preparatele gătite. Potrivit mamei ei, bucătăria era un alt loc unde o lady cu statutul ei nu avea ce să caute: „Menajera ta e intermediara cu servitorii inferiori, draga mea. Ea trebuie să vină la tine“.

– Of!

Cumva, vânzătorul împachetase cartea greșită sau dăduse altcuiva pachetul ei. Acum, trebuia să facă un al doilea drum până la librărie, ca să clarifice lucrurile, și asta cât mai repede. Dacă între timp vânduseră deja din greșeală altcuiva cartea lui Pascal?

– Of...!

Un epitet mai puternic îi veni în minte, dar îl blocă, chiar și în intimitatea salonului ei.

– Of! exclamă ea din nou, ceva mai accentuat.

– Mamă! Mamă! Trebuie să vii să ne vezi. Domnul Jacobs spune că sunt un... un...

Philip traversase deja jumătate din cameră, dând buzna între primul și al doilea oftat, strecurându-se între scaun și masa mică și făcându-i blatul fragil să se învârtă. Tânăra se întoarse spre el, bucurându-se de distragerea atenției și de explozia de energia pe care o adusese.

– Un copil-minune, continuă fratele lui mai mare, care era în urma lui, dându-și părul la o parte de pe fruntea îngustă cu o mișcare bruscă a capului. Dar nu aș pune mare preț pe compliment dac-aș fi în locul tău, Pip. Știi că unchiul George îl plătește.

Mai îndesat și aproape la fel de înalt ca și Jamie, deși mai mic cu aproape doi ani, Philip se arată surprinzător de impresionant când

își îndreptă umerii și-și încrucișă brațele la piept. Transpirația strălucea pe fața lui rotundă și roșie și-i umezise părul blond.

– Chiar și așa, tot ți-am luat floreta din mână, nu-i așa? De două ori.

– Băieți!

Mama Amandei fu următoarea persoană care intră valvârtej în cameră. Purta o rochie de un albastru-deschis șters și avea un șal transparent pe umeri. Datorită aranjamentului artistic al servitoarei ei, părul îi părea în continuare mai degrabă blond decât cenușiu.

– Ce v-am spus eu, să nu mai dați buzna peste mama voastră? Tu și fratele tău sunteți niște tineri gentlemen, iar un gentleman nu întrerupe niciodată repausul necesar al unei doamne.

– Pfff, Buni!

Philip ignoră ideea imediat, deși Amanda bănuia că tânărul habar n-avea ce înseamnă „repaus“.

– Mamei îi place niște zgomot, din când în când, nu-i așa? întrebă el, întorcându-se spre ea.

„Da“, ar fi dorit ea să strige. „Da.“ În lunile cât soțul ei defunct fusese bolnav și în perioada de jelit de după, fusese prinsă într-o lume înăbușită a bolii și a suferinței. Chiar și acum, mama ei încă mai încerca s-o menajeze pe Amanda. Era aproape la fel de sătulă de tăcerea din casa Bartlett, pe cât de sătulă era să fie atentă la fiecare pas atunci când îndrăznea să iasă afară.

Dar răspunsul îi fu oprit de apropierea fiului ei cel mare, Jamie, contele de Kingston în vârstă de 11 ani. O umbră de îngrijorare se citea în postura lui suplă și pe fața palidă.

– Te supără ceva, mamă?

Tânărul vorbi încet, vocea lui fiind aproape imposibil de auzit din cauza zgomotului făcut de Philip, care-i povestea bunicii lui triumfurile de la scrimă.

Amanda nu se putu abține să nu-i dea șuvița transpirată din ochi, deși băiatul era destul de mare cât să fie enervat de gest.

– De ce mă întrebi, dragule?

– Spuneai „of“ când am intrat. S-a întâmplat ceva?

Chiar și înainte de boala tatălui său, Jamie fusese genul de băiat care mereu se temea de ce era mai rău.

– Vii, așa-i, mamă? interveni Philip. Vreau să mă vezi cum îl fac praf din nou.

– Nu spune „așa-i“, Philip, îl corectă bunica lui.

– Sau „îl fac praf“, adăugă Amanda. Și stai liniștit, Jamie, nu mă îngrijorează nimic, și nici pe tine n-ar trebui, spuse ea, întorcându-se spre fiul ei cel mare, în timp ce strângea hârtia de împachetat, sfoara și cartea, laolaltă cu invitațiile pe care stătuse aceasta, și le puse în sertarul biroului.

– Nu m-aș aventura să spun asta până când nu l-ai văzut la scrimă. Ce o să se întâmple cu el când o să fie destul de mare ca să fie provocat?

– Fii politicoș, Philip! spuse Amanda, în timp ce evită privirea mamei ei și-și înăbuși un râset. Ce te face să crezi că fratele tău o să fie provocat la duel?

Philip se gândi o clipă, apoi răspunse aerian.

– Probabil chestiile obișnuite. Trișatul la jocurile de cărți, probleme cu o jupă sau...

– Gata, tinere, spuse bunica lor, în timp ce-l scoase pe Philip din cameră.

Jamie ridică din umeri și-i urmă. Din prag, Amanda se uită la biroul ei. Problema cu cartea va trebui să aștepte până mai târziu.

Mult mai târziu.

Următoarea oră o petrecu privind o demonstrație de scrimă în salon, Philip având avantaj la fiecare lovitură. În ciuda tachinărilor fratelui său, Jamie nu era un caz pierdut, cu toate că domnul Jacobs părea mai interesat să pozeze decât să-i învețe pe băieți ceva. Amanda se gândi dacă să-i spună asta lordului Dulsworthy. Urmă prânzul.

– Niciodată nu mănânci napii cu smântână, draga mea, observă mama ei, cu o seriozitate exagerată. Nu înțeleg de ce, când eu îi cer doamnei Trout să-i pregătească special pentru tine.

După masă, băieții hotărâră că era momentul ideal să observe albinele la muncă printre florile de primăvară, deși era deja ora trei și nu era deloc o exagerare să spună că soarele dogorea.

O ușoară durere de cap începu să îi apară în spatele ochilor, chiar înainte să se întoarcă acasă și să-l găsească pe George, lordul Dulsworthy, pe holul de la intrare, certându-se cu un străin.

De fapt, nu se certa. Asta implica un nivel de pasiune pe care George l-ar fi considerat șocant de nepotrivit în orice circumstanțe.

Mai degrabă își șoptea dezaprobator remarcile către Lewis, și nu către străinul care stătea departe de neînțelegere.

După lumina puternică din grădină, casa era întunecată, iar tânăra trebui să clipească de mai multe ori, pentru ca punctele din dreptul ochilor să dispară și să-l vadă clar pe domnul înalt, suplu, cu păr șaten.

Sau poate nu era un domn?

– ...lași un vânzător să intre pe ușa din față? îl certă lordul Dulsworthy pe servitor.

Dacă croiala hainelor străinilor nu era o dovadă destul de bună pentru statutul său inferior, acesta avea în mâini și un pachet mic, ambalat în hârtie.

Cu toate acestea, postura lui avea ceva care o făcea să se întrebe dacă George îl evaluase cum trebuie.

– E posibil ca toată treaba asta chiar să-i fie menționată lui Matthews, continuă George.

Pentru câteva clipe, Amanda se întrebă dacă bărbatul chiar ar fi îndrăznit să-i mustre servitorii. Nu avea nici un dubiu că, dacă el nu o făcea, avea s-o facă mama ei.

– Milord.

Amanda le făcu semn băieților să se ducă în bibliotecă, în timp ce se apropie de cei care discutau. George, Lewis și străinul se întoarseră toți spre ea, iar tânăra se uită peste umăr și văzu că Jamie și Philip îi ascultaseră ordinul tăcut. Cei doi tocmai intraseră pe ușa bibliotecii, deși Philip se mișca mai greu, ca și cum Jamie l-ar fi tras de celălalt braț.

Cu toate că tânăra i se adresase lui George, străinul fu cel care vorbi primul.

– Lady Kingston?

Bărbatul nu avea nici manierele unui vânzător. Când tânăra încuviință, acesta făcu o plecăciune, apoi întinse obiectul pe care îl avea în mâini.

– Cred că acesta este volumul pe care doreați să-l cumpărați din librăria Porter, de dimineață. Așa cum probabil ați descoperit deja, ați primit o carte destinată altcuiva.

– Da, am descoperit asta. Mulțumesc.

Tânăra îi luă cartea din mâini, deși atât George, cât și Lewis se întinseseră după ea.

Mișcarea din cap a bărbatului nu era gestul unui vânzător sau al unui băiat care făcea comisioane.

Nu, pentru un bărbat care avea în jur de 35 de ani, umerii lași și trăsăturile ce purtau experiența lumii, cuvântul „băiat“ era cu totul nepotrivit.

Cu toate acestea, lordul Dulsworthy păru nerăbdător să-l eticheteze ca atare.

– Ei bine, ți-ai terminat treaba pentru care ai venit. Poți să pleci acum.

Cu mâna ridicată, îi făcu semn lui Lewis să deschidă ușa.

Străinul nu se mișcă. De fapt, nu dădu nici un semn că l-ar fi auzit pe George.

– Dacă se poate, o să iau cealaltă carte acum, îi spuse el.

– Lewis poate s-o aducă, zise lordul Dulsworthy, un ordin pe care, din fericire, servitorul nu-l ascultă imediat.

Când tânăra ridică privirea spre scări, văzu că ochii întunecați ai străinului urmăriră mișcarea. Se gândi la pachetul pus în biroul ei, loc unde nu voia ca nici un servitor să se bage.

– Cred c-o să mă duc s-o aduc chiar...

Lordul Dulsworthy interveni din nou.

– Lady Kingston este prea bine crescută ca să-ți spună că cererea ta nu vine într-un moment convenabil. Are un angajament, să iasă la plimbare. Cu mine. Așa cum vezi, e pe punctul de a ieși.

Acum, străinul își mută privirea și o analiză scurt, însă mișcarea îi dădu fiori. Încă purta un șorț aspru peste rochia de dimineață. Într-o parte, îi atârna pălăria de paie, cu funde. Aceasta era o concesie, la insistențele mamei ei, care-i spusese că soarele îi va face pielea de un maro groaznic. Borul ei lat nu era mereu compatibil cu modul în care voia să supravegheze lecțiile băieților, așa că o dăduse jos și și-o pusese la loc de atâtea ori pe parcursul după-amiezii, că părul ei era probabil un haos. Simțea câteva bucle lipite de ceafa umedă.

Nimeni, nici măcar un vânzător, n-ar fi crezut că e o doamnă pregătită să petreacă o oră sau două etalându-se într-un cadru la modă, în Hyde Park. Mai mult ca sigur că bărbatul își dăduse seama că George voia să-l pună pe fugă.

Obrajii ei, încă roșii de la căldura timpului petrecut în grădină, se încălziră și mai mult. Dar străinul doar îi aruncă un zâmbet și încuviință.